

PROLOOG *De legende
van Aderyn*

Hoofdstuk I uit het Boek van Aderyn

*In het begin
voordat de Zon werd geboren
voordat het Land zijn adem kreeg
was er de Eindeloze Hemel*

Hier leefde het onsterfelijke Volk van de Hemel: gevleugelde wezens, allemaal verschillend in grootte en vorm, allemaal gelijk in schoonheid en kracht. Maar één was er groter en machtiger dan alle anderen: Aderyn, de zilveren Adelaar, Eerste Zoon van de Eerste Vader. Zijn jongere broer heette Gelyn, en de twee waren onafscheidelijk.

Op een dag verzamelde het Volk zich rond de Eerste Vader. Ze verlangden naar een plaats om te rusten en hun huis te bouwen. De Eerste Vader maakte Tir Dan Awyr, het Land onder de Wolken. Op het land en in de zee woonden talloze diersoorten: de Eerste Vrienden. Het was een prachtig land en het Volk van de Hemel was er gelukkig.

Sommigen maakten hun huis hoog in de bomen en keerden vaak

terug naar de hemel. Hun afstammelingen waren de vogels: het Volk van de Lucht.

Anderen kozen ervoor om op de grond hun huizen te bouwen. Twaalf van hen werden gekozen om het land te besturen en zij waren de Eerste Koningen. Hun afstammelingen waren de mensen: het Volk van het Land.

Aderyn wilde dicht bij zijn Vader in de Lucht wonen maar ook dicht bij het Land. Dus hij maakte zijn huis in het midden, en zijn huis was de Zon. Zijn vrienden op het Land en in de Lucht genoten van het licht en de warmte. Ze prezen Aderyn om zijn prachtige huis en noemden hem Aderyn-o-Hayl, Vogel van het Licht.

Zijn broer Gelyn hoorde dit en wilde ook een mooi huis dat de anderen zouden bewonderen. Hij ging haastig aan het werk en zijn huis werd de Maan. Maar die gaf geen licht en geen warmte. Aderyn zag dat zijn broer verdrietig was en stuurde het licht van de Zon naar de Maan, zodat deze begon te schijnen. Het Volk zag dit en ze prezen Aderyn nog meer.

Het was toen dat Gelyn zijn hart vulde met haat en afgunst. Hij keerde zich voorgoed af van de Zon en besloot met zijn volgelingen om Aderyn te doden.

Jaren later vlogen Gelyn en Aderyn over het land in de richting van de berg Taran. Gelyn had een verbond gesloten met Drayg, de draak die in de berg woonde. Toen Aderyn over Taran vloog, barstte de berg uit in rook en vlammen en Aderyn werd gevangen in het vuur. Maar de Vader, die alles gezien had, stuurde de regen en Aderyn was gered.

Als straf nam Aderyn Gelyn en zijn volgelingen hun vleugels af. Ze vielen in de berg Taran en bleven daar duizend jaar lang. Toen werd de lucht boven de vuurberg opnieuw donker en in de rook verscheen Gelyn als een Roofridder, zijn harnas gesmeed in aardvuur. Zijn volgelingen waren veranderd in zwarte wolven

met ogen die gloeiden van haat. En daarom huilen wolven nog steeds naar de Maan, want het is hun huis, waarnaar ze nooit terug kunnen keren.

Dit is hoe de Bloedvete begon, en hoe het kwaad binnentrad in Tir.

Gelyn, de Roofridder, zwoer wraak op Aderyn en al zijn volgelingen. Hij overviel de Vergadering van de twaalf Koningen, en slechts drie van hen overleefden het gevecht. Maar zij waren zwaar verwond en waren gedwongen zich te verbergen.

Zonder de leiding van de Koningen raakte het land Tir in verval. De Roofridder werd een onzichtbare vijand in de nacht en overal waar hij kwam bracht hij vuur en angst en haat. Hij verscheurde het Volk en daarmee het hart van Aderyn.

Overal verrezen muren en braken oorlogen uit. Het Mensenvolk viel uit elkaar in verschillende stammen die elk hun eigen weg gingen, sommige zelfs ver buiten de grenzen van Tir.

Door het bloed dat zij vergoten hadden, verloren zij hun onsterfelijkheid. Ze vergaten de Eindeloze Hemel en na jaren van verdeeldheid vergaten zij ook hun bron, hun kracht, hun lied: ze vergaten Aderyn.

Alleen de vogels, directe afstammelingen van het Volk van de Hemel, hielden hun verleden in stand, maar de mensen konden hen niet meer verstaan.

Om de mensen te herinneren aan hun herkomst gaf Aderyn opdracht aan een van de laatste Koningen om de geschiedenis op te schrijven in het Boek van Aderyn. Delen hiervan werden in het geheim verspreid, maar de Ridder en zijn wolven stelden alles in het werk om de geschriften te vernietigen.

Nu de Koningen verdwenen waren en de naam van Aderyn verwaagde in legenden, begon een donker en zwijgend tijdperk.

Het Volk leefde tussen de snippers van het verleden, in angst voor de Roofridder en voor elkaar.

Dit was de wraak van Gelyn, de Eerste Vijand.

Hij regeerde het land Tir, zolang het gebroken was,
zolang de mensen in angst leefden en verdeeld waren.
Zonder verleden, zonder toekomst, zonder hoop.

Zonder een Koning.

DEEL 1 ΒΑΠΠΕΛΙΝΓ

HOOFDSTUK 1 *Arwyn*

De Adelaar zweefde dicht onder het grijze wolkendek, zijn ogen strak gericht op de horizon. Een mens zou in die verte alleen een paar mistige omtrekken van heuvels zien, maar de Adelaar kon ieder kiezelsteentje onderscheiden.

Het zonlicht brak door de wolken en gleed over de zilverglanzende veren op zijn vleugels. Ze weerkaatsten een jeugdige kracht en vitaliteit, maar wie dicht genoeg zou kunnen naderen om in zijn ogen te kijken, zou daarin de wijsheid van duizenden jaren zien. Groene heuvels rolden onder hem door en maakten plaats voor uitgestrekte wouden, waar rivieren als zilveren linten doorheen kronkelden. Na de wouden volgden bergen en toen de eerste sneeuwtoppen zichtbaar werden, begon de Adelaar in een wijde cirkel te dalen. Hij streek neer op een hooggelegen rotspiek die een goed uitzicht bood op de pas tussen de bergen.

De jongen wist niet meer hoe lang hij en zijn hond al door het gebergte dwaalden. Sinds ze de sneeuwgrens waren gepasseerd had hij ieder besef van tijd verloren. De pas door de bergen leek eindeloos, een koude en dode wereld zonder horizon. Het enige wat hij wist, was dat hij al te lang onderweg was om nog terug te keren; hij zou het niet halen. Bovendien was er niets om naar terug

te keren. De wind bracht een stem met zich mee, een stem uit het verleden die nog scherp in zijn hoofd weerklonk. ‘Banneling’, zei de stem. ‘Keer nooit meer terug.’

Steeds opnieuw hoorde hij de woorden van zijn Stamoudste, die hem voor het overtreden van de wetten had gestraft met het teken van de Banneling. De jongen schudde zijn hoofd maar de stem weigerde zijn hoofd te verlaten.

‘Je zult niets en niemand zijn...’

Soms leek het of de stem gelijk kreeg. Dan wiste de ijzige wind langzaam zijn gedachten uit, en moest de jongen hardop praten om ze te behouden. ‘Mijn naam is Arwyn’, zei hij telkens weer. Langzaam kwamen dan zijn gedachten terug. Hij herinnerde zich de zwerftochten van de afgelopen maanden. Hoe hij doelloos had rondgedwaald, zonder te weten waar naartoe. In ieder dorp waar hij kwam, ontdekte men vroeg of laat het teken van de Banneling, dat voor eeuwig in zijn huid stond gebrand. ‘Onheilsbrenger’, klonk het dan en de zwerftocht ging voort. Totdat hij hoorde van Tir, het verre land achter de bergen. Het klonk als een mooie belofte. Een land ver weg, waar niemand ooit van hem gehoord had, waar het teken van de Banneling niet bekend was en hij een nieuw thuis zou kunnen vinden.

Maar hij had niet gedacht dat de tocht zo lang en zwaar zou zijn.

‘... niets en niemand’, klonk het.

‘Mijn naam is Arwyn,’ antwoordde hij, ‘... Arwyn en mijn hond heet Ci.’

De hond keek vragend naar hem op. Arwyn glimlachte pijnlijk. Ci was een jonge sterke hond, maar nu zag hij er meelijwekkend uit. Zijn stugge vacht was bedekt met poedersneeuw, zelfs zijn borstelige snor was wit. Hij leek oud en grijs en alleen zijn glanzend bruine ogen verraadden zijn jeugd.

‘Volhouden Ci’, zei Arwyn en hij ploegde verder door de sneeuw.

Hij keek omlaag naar zijn voeten. De dierenvacht waarvan hij primitieve laarzen had gemaakt, kon losraken en zijn voeten zouden dan aan de ijsskoude grond blootgesteld worden. Een paar

minuten zou al fataal zijn. Hij veegde de sneeuw uit zijn vuurrode haar en wreef over zijn oren tot ze gloeiden. Daarna greep hij het korte zwaard aan zijn zijde en bewoog het in de schede, zodat het niet vast zou vriezen.

‘Mijn naam is Arwyn en mijn hond heet...’

Ci begon woest te grommen. Arwyn schrok en keek direct achterom. De wolven zelf waren geen verrassing; al dagen draaide er een handvol om het tweetal heen. Maar ze hadden versterking gekregen en nu waagden ze de aanval. Een seconde lang bleef Arwyn hulpeloos staan. Hij kon niet vechten, niet rennen, zelfs niet nadenken. Toen kwam zijn angst hem te hulp. Strompelend door de sneeuw kwam hij op gang en begon te rennen.

Dit zijn je laatste krachten, dacht Arwyn. Je kunt die beesten niet ontlopen, je moet ze alleen lang genoeg voorblijven.

Enkele honderden meters voor hem vernauwde de pas zich tot een kloof tussen de bergen. Daar maakte hij een kans om te vechten, als zijn belagers maar van één kant konden komen.

Even dacht Arwyn dat hij het ging halen, totdat hij de eerste wolf vlak achter zich hoorde. Doorrennen was zinloos: de wolf zou op zijn rug springen en als hij viel, zou hij verslagen zijn. Hij greep zijn zwaard en haalde diep adem. In volle vaart trok hij het, draaide een halve slag en landde met zijn knieën in de sneeuw, zijn zwaard recht voor zich uit. De eerste wolf landde met zijn volle gewicht op de punt van het zwaard. Arwyn rolde om en trok het wapen los, maar de tweede wolf vloog al op hem af. Ci sprong van de andere kant over Arwyn heen en vloog het beest naar de keel. De hond beet zich grommend vast en haalde zijn tegenstander neer. De derde wolf veranderde tijdig van richting. Arwyn haalde naar hem uit en trok een streep bloed over de sneeuw, maar de wolf was niet ernstig verwond. Het beest bleef op een afstandje wachten tot de andere wolven het tweetal omsingelden.

Arwyn zag dat de cirkel zich sloot en voelde dat hij te uitgeput was om door te vechten.

Zijn ademhaling maakte een raspnd geluid, de koude lucht sneed in zijn longen. Zijn blik werd wazig, het zwaard gleed uit zijn handen. Hij zakte door zijn knieën en bleef uitgeput zitten. ‘Banneling’, klonk het in zijn hoofd. ‘Mijn naam is Arwyn’, zei hij zacht. Ci stelde zich naast Arwyn op en nam een dreigende houding aan.

De wolven kwamen niet dichterbij. Door de waas van tranen leek het zelfs of ze verder weg stonden. Arwyn kwam moeizaam overeind en knipperde met zijn ogen. Toen zag hij voor het eerst de schaduw die over de bevroren sneeuw gleed. De schaduw had de vorm van een vogel, alhoewel hij daarvoor veel te groot was, en hij bewoog in steeds wijdere cirkels om Arwyn heen. Waar de schaduw kwam, weken de wolven achteruit, alsof ze door een onzichtbare hand weggeduwd

werden. Het bizarre schouwspel voltrok zich in doodse stilte en Arwyn hield zijn adem in. Hij durfde niet omhoog te kijken en staarde met ontzag naar de enorme schaduw. Arwyn begreep het zelf niet, maar op dat moment was hij banger voor de schaduw dan voor de wolven zelf.

Minutenlang bleef hij met gebogen hoofd zitten, tot hij in zijn ooghoeken Ci zag, die kwispelend naar boven keek, zijn kop een beetje schuin. Arwyn raapte zijn moed bij elkaar en keek omhoog. De grijze lucht was leeg, er was niets of niemand te zien. Toen hij weer om zich heen keek, waren de schaduw en de wolven verdwenen.

Hij bleef zitten tot hij de koude neus van Ci tegen zijn hand voelde. Langzaam kwam hij overeind, raapte zijn zwaard op en liep in de richting van de kloof. Aan het einde van de kloof zag Arwyn een nieuwe sneeuwelling opdoemen en daarachter... In de verte zag hij een flinterdun streepje groen. Hij ging op zijn tenen staan en toen wist hij het zeker.

Het waren bomen, een dal vol uitgestrekte bossen.

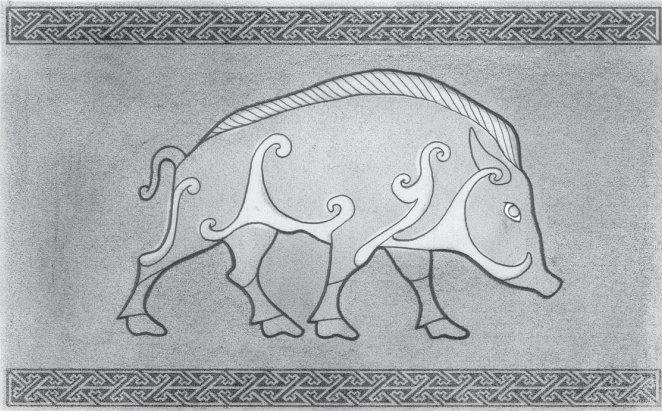
‘We hebben het gehaald, Ci!’

Ze hadden het land achter de bergen bereikt.

Het Land van Legendes.

Het land Tir.

HOOFDSTUK 2 *Het Bergvolk*

Het was laat in de middag toen Arwyn en Ci de sneeuwrens achter zich lieten. Onder hen lag een niemandsland van steile rotshellingen, die honderden meters lager wegzakten in de donkergroene naaldwouden van het land Tir. Halverwege de helling stond Arwyn stil en keek om zich heen. Hij was uitgehongerd, maar op de rotshelling was niets eetbaars te vinden. Ook Ci snuffelde rusteloos rond en liet een zacht gejack horen. 'Ik ook, broeder Ci.' Arwyn zuchtte en begon verder af te dalen, toen hij plotseling opkeek. Hij tuurde ingespannen in de verte. Mijlen verder langs de berghellingen zag hij een lichtschijnsel. 'Een kampvuur', zei Arwyn. 'Kom, Ci!'

De maan kwam al op toen Arwyn het lichtschijnsel naderde. Tegen de berghelling stond een kring van eenvoudige ronde steenhutten met schuine daken van hout en stro. Aan de achterkant was het dorpje beschermd door de rotswand, en vanaf de wand was een muur van rotsblokken in een halve cirkel om de hutten heen gebouwd. Middenin, op een vlak stuk rotsbodem, brandde een groot vuur waar de dorpingen omheen zaten. Arwyn hoorde gepraat en rook de geur van gebraden vlees. Het water liep hem in de mond, maar hij bleef op veilige afstand van de muur staan en dacht na. Ci kwispelde ongeduldig.

‘Ik denk niet dat ik zomaar op hen af kan stappen, Ci. Het is donker en ik ben een vreemdeling. Ik weet niet eens of we dezelfde taal spreken.’ Arwyn keek naar zijn kleren, die stijf stonden van het vuil. Hier en daar zaten vegen wolvenbloed. Hij schoof zijn mantel opzij en keek naar de tatoeages op zijn armen. Het teken van de stam waar hij toe had behoord naast de tekens die hij kreeg toen hij oud genoeg was om mee te gaan op jacht. En, duidelijk zichtbaar op zijn borst, het teken van de Banneling. ‘Nee’, zei hij beslist, ‘ik kan me beter niet laten zien.’

Hij gooide zijn mantel af. Eronder droeg hij een kilt, een knierok met een brede band om zijn heupen waaraan zijn zwaard hing. Om zijn nek hing een klein houten amulet aan een koordje. ‘Ik ga eten zoeken,’ fluisterde Arwyn tegen Ci. ‘Blijf hier en hou je koest!’

Ci jankte zachtjes toen zijn baasje in de schaduwen verdween.

Arwyn klom in een oogwenk over de stenen omheining en sloop tussen de hutten door, snel en geruisloos. De Oudsten van zijn stam, die hem ooit het teken van de Jager gaven, hadden hem geleerd om zijn ademhaling bijna onhoorbaar te maken. Hij naderde de binnenste kring van huizen en hurkte achter een stapel hout. Tussen de blokken door keek hij naar de dorpingen rond het kampvuur. Ze zagen eruit als een volk van werkers: fors gebouwd met getekende gezichten en ruwe handen. Ze droegen eenvoudige kleding van dierenhuiden en grof geweven stoffen en hadden

hun wapens bij de hand. Overal lagen hamers en bijlen. Iedereen zat zwijgzaam te eten. Een vrouw liep rond met een dampende ketel en vulde de borden bij. Arwyn spande zijn maag zodat die geen geluid zou maken.

Plotseling dook hij in elkaar. De deur van het huis naast hem werd geopend. Een jongetje van een jaar of acht keek even voorzichtig om de hoek van de opening en draafde de binnenplaats op. Een oude man keek om en groette hem. ‘Goedenavond, jongheer! Nog wakker?’

Arwyn verstond hen. Ze spraken zijn taal, maar met een vreemd dialect.

‘Ik kan niet slapen,’ zei het jongetje. ‘Ik hoor geluiden.’

Arwyn hield zijn adem in.

‘Geluiden?’ herhaalde de grijsaard en hij vervolgde op onheilspellende toon: ‘Misschien wel de wolven van Gelyn. Of... de Spookridder zelf!’ Het jongetje staaarde hem verschrikt aan.

De vrouw met de ketel had het gehoord en riep: ‘Hou je mond, oude dwaas! Zijn er niet al genoeg gevaren dat je er nieuwe bij moet verzinnen?’

Enkele mannen grinnikten, maar keken niet op van hun bord. Het was een zwaarlijvige vrouw, die er vervaarlijk uitzag.

‘Spookridder of niet, de wolven zijn echt,’ zei een man somber, ‘en ze worden steeds brutaler! Ieder dag verdwijnt er meer vee.’

‘Of het zijn die rare snuiters van het woud, te lui om zelf te werken,’ gromde een man tegenover hem met zware stem. ‘Wie weet hebben zij die Spookridder verzonnen.’

Hij zag er sterk en woest uit en toen hij sprak, luisterden de anderen.

Waarschijnlijk het stamhoofd, dacht Arwyn. Sommigen vielen hun leider bij, anderen schudden heftig het hoofd. Ze begonnen door elkaar te roepen. Verhalen over monsterachtige wolven en schimmige figuren uit het woud. ‘Ik denk niet dat de Woudmensen dieven zijn,’ zei het jongetje. ‘Ze maken zulke mooie muziek...’ De vrouw streek door zijn haar en zei op zachtere toon: ‘Woudvolk en Bergvolk kunnen niet met elkaar overweg, lieverd. Ze zijn anders.’

Vooruit, tijd om te gaan slapen.’ Maar het jongetje schudde zijn hoofd. ‘Ik wil niet. Ik hoor iets om het huis...’

‘Ik loop wel met je mee’, zei de oude man, die moeizaam overeind kwam, ‘en als we een wolf tegenkomen, mag hij kennismaken met je moeder!’ De omzittenden lachten luidkeels en zelfs de vrouw glimlachte even.

Arwyn kroop achteruit en verdween geruisloos in de schaduw van de achterliggende hutten. Hij voelde zijn honger knagen en besepte dat hij te lang had gewacht met eten zoeken. Toen hij de omheining naderde, hoorde hij het zachte getok van kippen. Een paar stappen voor hem stond een ruwhouten afdak waar takken en stro onder lagen. Het afdak rustte aan de achterzijde op de stenen omheining, en aan de voorkant op een enkele houten steunpaal. Arwyn sloop tot onder het afdak en zag een stel slapende kippen dicht op elkaar in het stro. Hij hurkte neer en strekte zijn hand uit...

‘Dief!’ Een schrille stem verscheurde de stilte. Arwyn keek verschrikt op en zag het jongetje, dat zich omdraaide en schreeuwend wegrende. ‘Dief! Help! Hierheen!’ De kippen stoven kakelend uit elkaar. Arwyn sprong op om te vluchten, maar gleed uit in het stro en viel. Hij krabbelde gejaagd overeind, maar het was te laat. Het stamhoofd, gevolgd door drie anderen rende op hem af. Arwyn stapte terug onder het afdak terwijl ze hem omsingelden.

‘Ziet eruit als eentje van het woud, Bryn.’ De hoofdman knikte. ‘Ik wist het wel,’ gromde hij. Hij zwaaide dreigend met een houten knuppel en stapte op Arwyn af. Geruisloos schoot Ci uit de schaduwen tevoorschijn en sloot zijn sterke kaken om de geheven arm van het stamhoofd, die brulde van de pijn en zijn wapen losliet. De andere dorpelingen keken verbaasd om. Arwyn dook met een koprol onder hun graaiende handen door terwijl zijn zwaard tevoorschijn flitste. Met een zwaai hakte hij de steunpaal doormidden, zodat het afdak krakend in elkaar zakte en met een

doffe klap neerkwam op zijn belagers. Scheldend van pijn en ergernis begonnen ze het dak weer omhoog te duwen. Arwyn sprong er bovenop. ‘Kom Ci!’ Hij rende over het afdak terwijl het omhoogrees en sprong over de stenen omheining, gevolgd door Ci, die nog snel een kip had gesnaaid. Ze ploften neer aan de andere kant van de muur en zetten het direct op een lopen.

De maan wierp een helder licht op de rotsen, zodat de twee vluchtelingen goed konden zien waar ze hun voeten neerzetten, en al in korte tijd een flinke afstand aflegden. Arwyn keek om terwijl hij rende en zag de zwaaiende toortsen van zijn achtervolgers. Maar de Bergmannen bleken geen sprinters en al snel lieten Arwyn en Ci hen ver achter zich. Ze renden door tot de donkere strook bos in zicht kwam. Eenmaal onder de dekking van de bomen keek Arwyn om en zag dat de achtervolging gestaakt was. Hij bleef nog even staan om uit te blazen van de sprint en Ci legde kwispelend de kip voor zijn voeten. Arwyn grijnsde naar de hond en zei buiten adem: ‘Etenstijd!’

Een paar uur later lagen ze volgegeten en slaperig bij een langzaam dovend kampvuurtje, diep verscholen in het woud. Arwyn keek peinzend naar de gloeiende resten van het vuur. Hij dacht aan vroeger, aan de avonden dat hij bij het kampvuur van zijn thuisstam mocht zitten. Hij luisterde naar gesprekken die hij maar half begreep en dronk bier dat hij niet lustte. Maar hij was een jager, een krijger, een van de mannen die zorg droegen voor het dorp en de gloed van trots en saamhorigheid was warmer dan het kampvuur. Hij bekeek het kleine houten amulet dat om zijn nek hing. Het was een eenvoudige, maar sierlijke vorm van een vogel. Hij droeg het zijn hele leven al en het maakte hem rustig als hij zich eenzaam voelde.

Hij krabde Ci achter zijn oren. ‘Jij bent mijn familie nu, broeder Ci.’

Hij draaide zich om en viel meteen in slaap.